

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' ἐφ' ἑαυτοῦ εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύνην, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δὲ Ναβερν, μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) μετάφρασις Σ. Τ.— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δουλ — ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΓΓΑ: Ο ΚΑΡΑΤΟΜΗΘΕΙΣ ΑΝΑΖΗ, τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ L. de Beaumont.— ΤΑ ΣΤΕΝΑ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΓΕΩΡΓΗ, ὑπὸ Γ. Ξενοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ANNINOT

Οὐ μόνον εἰς τέρψιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ωφέλειαν τῶν ἡμετέρων πολυαριθμῶν ἀναγνωστῶν ἀποβλέποντες ἀνέκαθεν ἐμεριμνήσαμεν ἰδιαζόντως, μεταξύ τῆς ἀλλοτρίας ποικίλης μυθιστορικῆς πανδοσίας, περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἱστορικῶν μυθιστορημάτων. Τὸ ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μὴ περιοριζόμενον ἐντὸς τοῦ κύκλου τοῦ ἰδανικοῦ, ἀλλ' ἐπεκτείνονμεν καὶ ἐπὶ τοῦ θετικωτέρου πεδίου τῶν ἀνθρωπίνων συμβάντων, θέλει ἄμα καὶ διδάσκει, παρίσταν τὴν ἱστορίαν ὑπὸ τὴν τερπνοτέραν αὐτῆς ἐσφιν.

Ληγούσης ὅσον οὕτω τῆς Δεσποίνης Μονσώ, μετὰ τὴν βραχεῖαν παρένθεσιν τῶν ἀναγγελλέντων συντόμων μυθιστορημάτων, θέλομεν δημοσιεύσει τὸν ΚΟΜΗΤΑ ΛΑΒΕΡΝΥ τὸ λαμπρότατον ἱστορικὸν ἔργον τοῦ Αὐγούστου Μακέ. Οὕτω ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς δυναστείας τῶν Βαλοῦ μεταφέρομεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας εἰς ἐποχὴν νεωτέραν, ἐπίσης περίεργον καὶ ἐνδιαφέρονταν τῆς Γαλλικῆς ἱστορίας: εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'.

Τὸ πλήρες ποικίλον περιπετειῶν δράμα διεξάγεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐνδόξου καὶ πολυταράχου ἐκείνης βασιλείας, ἀναδιδύσκονται δ' ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ στρατηλάται κλεινοὶ καὶ πολιτικοὶ ἄνδρες διάσημοι καὶ αἱ γυναῖκες αἱ κυριαρχήσασαι ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀλαζόνος ἐκείνου ἡγεμόνος καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ βασιλεὺς, ὁ πρωταγωνιστήσας ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου ἐπὶ ἑνα περίπου αἰῶνα, ὃν οἱ Γάλλοι ἀπεκάλεσαν ἐκ τοῦ ὀνόματός του.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου τούτου Αὐγούστος Μακέ θεωρεῖται ἐκ τῶν πρωτίτων Γάλλων μυθιστοριογράφων τῶν παρελθουσῶν δεκαετηρίδων. Ἐγγράψε πολλὰ καὶ διάφορα, κατὰ προτίμησιν δὲ ἱστορικὰ μυθιστορήματα, ἐξ ὧν ἀρκετὰ μετεφράσθησαν καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν. Ἀρκετὰ ἄναφέρωμεν τὸ πολυκύρτον αὐτοῦ μυθιστόρημα, τὴν *Ὀραίαν Γαβριέλλαν*, ἣ τις, μεταφρασθεῖσα ἄλλοτε, κατέλιπε τὸσον ζωηρὰς ἐντυπώσεις εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον. Ὑπῆρξεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη συνεργάτης τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά, μετ' οὗ συνέγραψεν ἐν συνεργασίᾳ πολλὰ γνωστότατα μυθιστορήματα, ἅτινα φέρουσιν ἀμφοτέρων τὸ ὄνομα.

Αἱ εἰκόνες τοῦ *Κόμητος Λαβερνύ*, ἐχαράχθησαν ἐν Παρίσις.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Γουσταῦς εἰσέχετο εἰς τὴν οἰκίαν του, ἡ Νέρα κατήρχετο τῆς ἀμάξης.

Ὁ κύριος Θεῖδω ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του καὶ ὑπεστήριξεν αὐτὴν ν' ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα.

Ὅτε δ' εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ Νέρα ἀπέβαλε τὸ ἐπανωφόριόν της, ἔρριψε τὸν πῆλόν της ἐπὶ τινος τραπέζης, ἐκάθισε ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ καὶ, προσηλώσασα τοὺς ὠραίους αὐτῆς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ συζύγου της, τῷ εἶπε:

— Τί; μήπως εἶσαι δυσηρεστημένος;

— Ναί, διότι δέν με ἀγαπᾷς, Νέρα.

— Μπα! αὐτὸ ἐσκέπτεσο ὅλην τὴν ἡμέραν;... Ἀ! ὑποθέτω ὅτι θὰ ἐπεσκέφθης τὸν Τακονιέρον καὶ τὴν σύζυγόν του, καὶ δι' αὐτὸ ἤρχισες νὰ παραπονεῖσαι καὶ πάλιν... Ἀλλὰ τί νὰ σοι εἰπῶ, φίλε μου, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νομίζουν ὅτι ἡ εὐτυχία, συνίσταται εἰς ἄλλα πράγματα καὶ ὅποια ἐγὼ δέν παραδέχομαι... Λόγου χάριν, ἡ σύζυγος τοῦ Τακονιέρου, τὴν ὁποίαν ἄμα τις ἰδῇ, θὰ τὴν ἐκλάβῃ διὰ τροφὸν ἢ διὰ μαγεύρισαν, νομίζει ὅτι ἡ εὐτυχία συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐπιδιορθώῃ μόνη τὰ ἀσπρόρρουχά της, νὰ κτενίξῃ τὰ τέκνα της καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ πλύνῃ τὰ σπάργανα ἢ τὰς παροφίδας... Καὶ ὁ Τακονιέρος παραδέχεται τὰς ἰδέας της καὶ χαίρει μάλιστα βλέπων τὴν σύζυγόν του ἀσχολουμένην εἰς τοιαῦτα πράγματα... Δι' ἐμὲ ὅμως καὶ δι' ἐσὲ τὸ πρᾶγμα διαφέρει· ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην διασκεδάσεων, περιπάτων, καὶ, τέλος πάντων, πολλῶν ἄλλων... Τί θὰ εἶπῃ ὁ κόσμος, βλέπων με ἐνδεδυμένην πολυτελῶς εἰς τοὺς χορούς, ἢ εἰς τὰ θέατρα;... Ὅθι μάθῃ ὅτι εἰμαι ἡ σύζυγος ἐνὸς καλλιτέχνου καὶ θὰ ἐπαινέσῃ τὸν σύζυγόν μου. Φαντάσου ὅποια τιμὴ, ὅποια ἀξιοπρέπεια!... Καὶ ἔπειτα γίνεται γνωστὸν καὶ τὸ ὄνομά σου... Δέν ἀρνούμαι ὅτι ἡ τέχνη πανταχοῦ καὶ πάντοτε εἶνε ἡ αὐτή, ἀλλὰ γίνεται γνωστὴ ὑπὸ διαφόρους μορφάς!... Καὶ ἔπειτα τί τὰ θέλεις τὰ ἀριστουργήματα, ἀφοῦ δέν ἔχεις χρήματα;... Τὸ κατ' ἐμὲ, σὲ συμβουλεύω ν' ἀρχίσῃς νὰ ἐργάζεσαι, ὅπως καὶ ἄλλοτε, καὶ ν' ἀφῇς κατὰ μέρος τ' ἀριστουργήματα· ἐνθουμείσαι πόσον εὐτυχεῖς ἡμεθα τότε; Ἐκέρδιζες τόσα χρήματα, ἐνθ' ὅτε δέν κερδίζεις τίποτε, καὶ δι' αὐτὸ ἐπῆλθε καὶ ἡ διχόνοια εἰς τὴν οἰκίαν μας... Ἀρχίσεις λοιπὸν νὰ ἐργάζεσαι, ὅπως καὶ πρότερον, ἔχων ἐμὲ ὡς ὑπόδειγμα... Ἡ τέχνη εἴμ' ἐγώ, φίλε μου! Ὁ Θεός, πλά-

σας ἐμέ, ἠθέλησε νὰ ρίψῃ εἰς τὴν γῆν ἐν ἀριστουργήματι τῶν χειρῶν του!

Καί, ταῦτα εἰπούσα, ἐστήριξεν ἐπιχαρίτως ἀμφοτέρους τὰς χεῖράς της ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ συζύγου της.

— Μετενόησες λοιπὸν; ἠρώτησεν.

— Ὅα σε ὑπακούσω... ἐψιθύρουν ὁ Θεῖδω.

— Αὐριον θὰ πωλήσῃς τὴν εἰκόνα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ζητεῖ ὁ κύριος Σολδερίνης... Δι' αὐτῆς θὰ ἐφοδιασθῶμεν με χρήματα καὶ τότε πλέον θὰ ἡμεθα εὐτυχεῖς!... Ἀλήθεια! Ἡξεύρεις, Γουσταῦ; ἔχω ἀνάγκην τεσσάρων χιλιάδων φράγκων.

Καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν σύζυγόν της, ἐνῶ οὗτος προσεπάθει νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν της.

— Ἄν ἡξεύρες πόσην ἀνάγκην ἔχω δι' αὐτὰς τὰς τέσσαρας χιλιάδας! ἐπανέλαβεν ἡ Νέρα.

— Ἄν ἡξεύρες πόσην ἀνάγκην ἔχω καὶ ἐγὼ τῆς ἀγάπης σου, ἐψιθύρουν ὁ Γουσταῦς.

Τὴν ἐπαύριον ἐπωλήθη ἡ περίφημος εἰκὼν.

Ἡ Νέρα καὶ ὁ σύζυγός της ἀνεχώρησαν πάραυτα διὰ Φοντενεβλώ, ὁπόθεν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανῆλθον πλήρεις ἔρωτος καὶ παιδρότητας.

Ἡ Νέρα εὐχαρίστως εἶδε διανοίγουσαν ἐνώπιόν της τὴν νέαν ταύτην φσῖν τοῦ βίου της· ἐπὶ τρία ὀλόκληρα ἔτη εἶχε διαπανήσει ἀφθονον χρήμα διὰ τὰς ματαίας τῆς ἐπιδείξεις, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀκατασχέτου πάθους της. Ἐπῆλθεν ἡ στιγμή ἐκείνη καὶ ἐκοῦσα ἄκουσα ἐσταμάτησεν. Ἀλλ' ὅτε ἠνόνησε πλέον ὅτι ὁ Γουσταῦς ἀπεράσισε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν προτέραν ἐργασίαν του, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της πάλαι οὖσαν ἐκ χάρες καὶ ἔλαβε σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ καταστῇ ἡ Δαλιδὰ τοῦ πνεύματος τοῦ συζύγου της. Ἡ γυνὴ αὕτη, ἃς το ὁμολογῆσωμεν, εἶχεν ἀκατανόητα θέλητρον διὰ τὸν δυστυχῆ καλλιτέχνην...

Ἐν τούτοις ὁ Γουσταῦς εἰργάζετο ἀδιακόπως καὶ ἐκέρδιζεν ἀφθονα χρήματα· δέν ἐφρόντιζε πλέον περὶ τῆς τέχνης, ἀλλὰ περὶ τῶν χρημάτων.

Τὴν ἐσπέραν ἡ Νέρα ἐξεκένου τὰ θυλά-

κία τοῦ Γουσταύου καὶ τὴν ἐπαύριον ὠδήγει αὐτόν, ὡς πρόβατον, εἰς τὸ ἐργαστήριόν του.

— "Ε! κάμε καὶ τι, τῷ ἔλεγεν.

— "Αλλὰ δὲν εὐρίσκω πλέον τίποτε, ἀπὴντα ἐνίοτε ὁ ἀτυχὴς καλλιτέχνης.

— Μπα! τώρα θὰ ἰδῇς!

Καὶ προσεκάλει ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τὴν "Αἰδάν, ἔθετεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς μέγα τι κάτοπτρον καὶ ἤρχιζε κτενίζουσα τὴν μακρὰν καὶ πλουσίαν κόμην της.

— "Ἰδοὺ! τί ὠραία ἐμπνευσις! τῷ ἔλεγε θὰ ζωγραφίσῃς μίαν μαύρην "Αφρικανίδα, ἐν κάτοπτρον καὶ μίαν γυναῖκα ἐξαισίας καλλονῆς.

Καὶ ὁ ἀτυχὴς Γουσταῦος ὑπήκουε.

Τοιαύτη ἀένναος καὶ ἐπίμοχθος ἐργασία ἦτο ἐπόμενον νὰ βλάψῃ τὴν ὑγείαν τοῦ Γουσταύου, ἐνῶ συγχρόνως ἡ ζηλοτυπία ἤρξατο νὰ κατατρώγῃ τὰ στήθη του.

— Μείνε μαζὶ μου, ἔλεγε συχνάκις πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὅτε αὕτη ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ· ἡ ἀπουσία σου μὲ στενοχωρεῖ πολὺ, θέλω νὰ σ' ἔχω πλησίον μου...

— Μὴ πως νομίζεις ὅτι ἔχω σκοπὸν νὰ σε ἀφήσω, τῷ ἔλεγεν ἡ Νέρα. "Εσο ἡσυχος· εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἶμαι ἰδιότροπος, ἀλλὰ δὲν εἶμαι φιλάρεσκος... "Ο,τι σὲ δυσαρρεστεῖ πρέπει νὰ μοὶ το λέγῃς ἐλευθέρως.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ γίνω τύραννος;

— "Οχι... σύ το λέγεις..

— "Αχ! ἔχεις καρδίαν σκληρὰν! δὲν ἀγαπᾷς τίποτε!

— Περίεργον! θέλεις λοιπὸν ν' ἀγαπῶ ὅλον τὸν κόσμον;

— "Οχι... ἀλλὰ μὲ κάμνεις καὶ ὑποφέρω ἀδίκως...

— Εἶσαι τρελός!

Καὶ ἡ Νέρα ἡσπάζετο τὸν σύζυγόν της, καὶ τὸ φίλημα τοῦτο εἶχε τοσαύτην ἰσχύν, ὥστε μετέβαλλε τὸν πρῶν καλλιτέχνην εἰς ἀπλοῦν ἐργάτην...

Κ'

Τὸ ἐνθύμιον.

"Ἡ Αὐγουστίνη κατῴκει ἤδη μόνη.

Εἶχεν ὑπολογίσει ὅτι θὰ ἐξώδευεν εἰκοσι χιλιάδας φράγκων διὰ τὰ ἐπιπλα αὐτῆς, ἀλλὰ παρ' ἐλπίδα ἐξώδευσε τεσσαράκοντα. "Απέμειναν λοιπὸν εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς περιουσίας της ἑκατὸν ἐξήκοντα χιλιάδες φράγκων καθαραί, διὰ τοῦ τόκου τῶν ὁποίων ἐδύνατο νὰ ζήσῃ ἀνέτως.

"Ἡμέραν τινὰ ἡ Αὐγουστίνη, ἐνῶ ἔγραφεν ἐπιστολάς τινας, εἶδε τὴν θαλαμηπόλον της εἰσελθοῦσαν καὶ ἐγχειρίζουσαν αὐτὴν ἐν ἐπισκεπτήριον.

— Δὲν δέχομαι κανένα, εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ ἐπισκεπτήριον.

— "Ἡ κυρία θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τη εἶπω ὅτι τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦτο εἶνε τοῦ πρίγκηπος "Ορλώφ...

"Ἡ Αὐγουστίνη ἀφῆκε τὸν κάλαμον ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— "Ας εἰσέλθῃ! εἶπεν ἀμέσως πρὸς τὴν θαλαμηπόλον της.

"Ὁ πρίγκηψ εἰσῆλθε καὶ ἔθλιψε περιπαθῶς τὴν χεῖρα τῆς Αὐγουστίνης.

— "Ε! πῶς μ' εὐρίσκετε τώρα; ἠρώτησεν αὐτόν ἡ Αὐγουστίνη.

— Πολὺ περισσότερον θελκτικὴν ἀφ' ὅσον σὰς ἐγνώρισα ἄλλοτε, ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ.

— Καὶ εἰμπορῶ νὰ μάθω τὴν αἰτίαν;

— Καὶ διατί ὄχι; Διότι τώρα εἰσθε ἐλευθέρω.

— Ναί, ἀλλὰ θὰ πετῶ, ὡς τὰ πτηνὰ, ὑπέλαθεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Καὶ ποῦ;

— Παντοῦ.

— "Α! εἶνε πάρα πολὺ.

— "Οχι δά!.. Θὰ περιηγηθῶ τὴν "Ιταλίαν καὶ τινὰς πόλεις τῆς Γερμανίας, ἡ μᾶλλον ἐκεῖνας τῶν πόλεων, τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἐξαίρετικῶς ἐπροίκισε διὰ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς σοφίας του.

— "Εστὼ! εἶπεν ὁ πρίγκηψ, ἀλλὰ μήπως νομίζετε ὅτι τὰ ταξείδια ἀποτελοῦσι τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου; Σὰς βεβαιῶ ὅτι τὸ ὄνειρόν μου ὑπῆρξε πάντοτε νὰ ἴδω γυναῖκά τινα, δοκιμάσασαν πολλὰς δυστυχίας καὶ αἰσθανομένην ἀκούσας δυνάμεις ὅπως δοκιμάσῃ καὶ ἄλλας πολλὰς, νὰ τείνῃ πρὸς ἐμὲ τὴν χεῖρά της καὶ νὰ μοι εἴπῃ: «Αἰσθάνομαι ἤδη μεγίστην ἀπογοήτευσιν, διότι τὸ ψεῦδος κυριεύει ὅλους ἐν γένει τοὺς ἀνδρας καὶ ὁ ἐγωϊσμὸς τὰς γυναῖκας· ἀντὶ νὰ ζῶ διὰ τοὺς ἄλλους, ἔλθε νὰ ζήσωμεν μαζὶ... καὶ νὰ μὴ χωρισθῶμεν ποτε πλέον... Δὲν θὰ ἐνώσῃ τὰς καρδίας μας ἡ φιλία, διότι αὕτη εἶνε αἰσθημα πολὺ ἀνώτερον τῆς συμπαθείας, τὴν ὁποίαν ἤδη ἀμοιβαίως αἰσθανόμεθα, ἀλλ' οὔτε τὸ αἰσθημα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ κόσμος ὀνομάζει ἔρωτα, ἀλλ' ἡ ἀγνὴ καὶ ἀδολογία ἀγάπῃ, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ πλήρης ἐμπιστοσύνη...» Ναί! Τοιαῦτά τινα ἐφαντάσθην πολλάκις ὅτι θὰ μοὶ ἔλεγεν ἡ γυνὴ αὕτη, ἡ τοῦλάχιστον, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θὰ ἐλάμβανε μικρὸν φύλλον χάριτος καὶ θὰ ἔγραφεν ἐπ' αὐτοῦ τὰς δύο ταύτας λέξεις: *lubi mnia*.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, ἔλαβε φύλλον χάριτος καὶ ἐχάραξεν ἐπ' αὐτοῦ τὰς λέξεις ταύτας.

— "Αλλὰ τί σημαίνουναι αἱ λέξεις αὗται; ἠρώτησεν ἡ Αὐγουστίνη.

— "Αν σὰς τὰς ἐξηγήσω, θὰ χάσουν τὴν δυνάμιν των... "Αλλὰ σὰς βεβαιῶ ὅτι ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ αὗται αἱ δύο λέξεις *lubi mnia* ἀντηχοῦσιν εἰς τὰ ὦτά μου καὶ προσβάλλουσι τὴν ὁράσιν μου· ἂν δὲ προφερθῶσιν ὑπὸ τῶν χειρῶν σου, ἡ γραφῶσιν ὑπὸ τῆς χειρὸς σὰς, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι τότε θὰ ἐξασκίτε ἐπ' ἐμοῦ ἀκατανόητον ἐπιρροὴν καὶ ἀπὸ ὑμᾶς καὶ μόνῃν θὰ ἐξαριθῶται νὰ ζήσω ἡ ν' ἀποθάνω... Σὰς ὁμολόγησα ἅπαξ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἐπαναλάβω πλέον... Καὶ τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ πρίγκηψ, ἀλλάσων αἰφνης τὸν φωνῆς, κατὰ τί δύναμαι νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος;

— Νὰ ἔλθετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸ θέατρον.

"Ἡ Νέρα θέλει νὰ ἴδῃ ἀπόψε τὸ μελόδραμα καὶ πρέπει νὰ τὴν εὐχαριστήσω.

"Ὅτε δὲ ὁ πρίγκηψ ἀνεχώρησεν, ἡ Αὐγουστίνη διεφύλαξεν, ὡς ἐνθύμιον, τὸν χάρι-

την, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὗτος εἶχε γράψῃ τὰς δύο ἐκεῖνας λέξεις, αἵτινες ἴσως θὰ τη ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν μέλλον.

"Ἡ Αὐγουστίνη ἤθελε νὰ περιηγηθῇ τὴν Σουηδίαν καὶ συνεφώνησε πρὸς τοῦτο μετὰ τῆς πρίγκηπέσσης Βαρβάρας καὶ τῆς κυρίας Λαμπανῶφ· ἠρώτησε δὲ καὶ τὴν Νέραν ἂν εἶχε σκοπὸν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ ταξείδιον τοῦτο.

"Ἡ σύζυγος τοῦ καλλιτέχνου ἀπήντησε καταφατικῶς, κατ' αὐτὴν δ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ὠμίλησεν εἰς τὸν σύζυγόν της περὶ τοῦ μελετωμένου τούτου ταξιδίου. Τὴν ἐπαύριον, κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Γουσταύου, ἡ Νέρα ἐπώλησεν εἰκόνα τινὰ τοῦ συζύγου της, μόλις πρὸ ὀλίγου περατωθεῖσαν, καὶ ἔτρεξεν ὅπως προμηθευθῇ τὰ διὰ τὸ ταξείδιόν της τοῦτο ἀναγκαῖα.

"Ὅτε ἐπανῆλθεν ὁ Θεοδῶ, ἠρώτησε περὶ τῆς εἰκόνης του.

— Μπα! εἶπεν ἀταράχως ἡ Νέρα, εἶχον ἀνάγκην χρημάτων καὶ τὴν ἐπώλησα.

— Καὶ ἐτόλμησες...

— "Αλλὰ βλέπω ὅτι δὲν εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου. Θέλεις ν' ἀρχίσωμεν πάλιν τὰς αὐτὰς σκηνας, τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγου εἶχομεν... "Α! νὰ σου εἰπῶ, αὐτὴν τὴν ζωὴν ἐγὼ δὲν τὴν ὑποφέρω... "Αν θέλῃς νὰ κάμῃς ἀριστουργήματα, ἐγὼ σὲ εἰδοποιῶ ὅτι φεύγω...

— "Α! ἐνόησα, εἶπεν ὁ Γουσταῦος, δὲν εἰμπορεῖς νὰ ὑποφέρῃς τὴν περιορισμένην ζωὴν, ἡ ὁποία εἶνε καὶ ἡ ἐντιμωτέρα... "Αγαπᾷς τοὺς θορύβους καὶ τὰς διασκεδάσεις καὶ δὲν θέλεις νὰ με ἀφήσῃς νὰ ἐργασθῶ διὰ ν' ἀποθανατίσω τὸ ὄνομά μου, καὶ νὰ δοξασθῇς καὶ σὺ.

— Καλέ, τί ψάλλεις; εἶπεν ἡ Νέρα· ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν κόσμον εἰς ἑξ ἡμέρας καὶ ὁ Ρουβὲν ἐν διαστήματι ὀκτὼ ἡμερῶν κατῴρθησε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν *Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου*...

— Αὐτὰ ὅλα εἶνε τυχερά! εἶπεν ὁ Γουσταῦος. "Ἡ Δαλιδὰ ἔκοψε τὴν κόμην τοῦ Σαμφῶν... καὶ ἡ Φορναρίνα ἠγάπησε τὸν Ραφαήλ...

— "Αλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν παρεπονήθη.

— "Αδιόφορον!... ἀμφότεροι ὁμῶς ἀπέθανον· ὁ μὲν ὑπὸ τὰ ἐρείπια ἐνὸς ναοῦ, ὁ δὲ ἀπέναντι τοῦ ἡμιτελοῦς ἀριστουργήματός του... "Απέθανον ἐνδόξως, ὅπως ἐλπίζω ὅτι θ' ἀποθάνω καὶ ἐγώ... Δὲν θέλω ὁμῶς ν' ἀφήσῃς κενὸν εἰς τὴν καρδίαν μου, θέλω νὰ ἤμῃ βέβαιος ὅτι μὲ ἀγαπᾷς... Πρέπει νὰ ἤξεύρῃς ὅτι ὅταν μοὶ ὁμιλῇς μὲ τὸ μεδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, μὲ ἀφοπλίζεις, ἡ μᾶλλον μὲ καθιστᾷς νευρόσπαστον... "Ὅταν σὲ βλέπω ὑπὲρ τὸ δέον περιποιητικὴν, μαντεύω ὅτι καὶ τι δυσάρεστον συμβαίνει, ὅτι καὶ τι ἔχεις νὰ πληρώσῃς... Τοῦλάχιστον, ἂν με ἠγάπας ὅσον ἀγαπᾷς τὰ τραπεζογραμμάτια, τὰ ὁποῖα σοὶ δίδω...

— "Αλλὰ, φίλε μου, ὁ "Ανδρέας Δὲ Σάρτος ἐκλεπτε διὰ νὰ δίδῃ εἰς τὴν σύζυγόν του!...

Καί, ταῦτα εἰποῦσα, ἡ Νέρα ἐξῆλθε,

μή θέλουσα ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ συζύγου της.

Ὁ δὲ Γουσταῦος ἐρρίφθη ὡς κεραυνό-
πληκτος ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ Α ΔΕΣΣΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἡ κίνησις τοῦ ὑπῆρξε τόσοι ταχεῖα, ὥστε ἡ ὑπὸ τοῦ τυφεκίου ἐξακοντισθεῖσα σφαῖρα ἐπληξεν τὸ προσευχητήριον καὶ ἐβυθίσθη ἐν αὐτῷ· ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ὁ Βουσύ κατέρριψε καλλιτεχνικὸν ἐρμάριον τῆς ἐποχῆς τοῦ Φραγκίσκου Α' καὶ ἐτελειοποίησε τὸ ὀχυρώματός του.

Ἡ Ἀρτεμὶς ἔμενε κεκρυμμένη ὀπισθεν τοῦ τελευταίου ἐκείνου ἐπιπλοῦ, ἐννοοῦσα δ' ὅτι, διὰ μόνων τῶν προσευχῶν της, ἡ δύνατο νὰ συνδράμῃ τὸν Βουσύ, προσήυχετο. Οὗτος ἔρριψε βλέμμα ἐπ' αὐτῆς, ἔπειτα ἐπὶ τῶν προσβαλλόντων αὐτὸν καί, τέλος, ἐπὶ τοῦ αὐτοσχεδίου ὀχυρώματός του.

— Ἐμπρός τώρα, εἶπε· πλὴν προσέξα-
τε, διότι τὸ ξίφος μου κεντᾷ.

Οἱ δολοφόνοι, ἐξωθούμενοι ὑπὸ τοῦ Μονσορώ, ἐκινήθησαν πρὸς τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον περιέμενεν αὐτοὺς συνεσπειρωμένον καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς σπιθηροβολοῦντας· εἰς μάλιστα αὐτῶν ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὅπως μετατοπίσῃ τὸ προσευχητήριον, ἀλλὰ, πρὶν ἢ χεῖρ τοῦ ἐγγίσῃ τὸ ἐπιπλον, τὸ ξίφος τοῦ Βουσύ, εἰσδύσαν διὰ τινος χάσματος, ἔσχισε τὸν βραχίονα ἀπὸ τῆς ἀρθρώσεως τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ ὤμου.

Ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ ἐξέπεμψε κραυγὴν καὶ ὑπεχώρησε μέχρι τοῦ παραθύρου.

Ὁ Βουσύ ἤκουσε τότε βήματα ταχεῖα πρὸς τὸν διάδρομον καὶ ἐνόμισεν, ὅτι ἐτέθη μεταξὺ δύο πυρῶν, ἐπομένως ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν, ὅπως σύρῃ τοὺς μοχλοὺς αὐτῆς· πρὶν ἢ ὅμως τὴν ἐγγίσῃ, ἡ θύρα ἠνεώχθη.

Ὁ νεανίας ὑπεχώρησεν, ὅπως ἀμυνθῇ κατὰ τε τῶν παλαιῶν καὶ κατὰ τῶν νέων ἐχθρῶν του.

Ἀλλὰ δύο ἄνδρες εἰσώρμησαν διὰ τῆς θύρας.

— Ἀ! φίλτατε κύριε, ἀνέκραξε λίαν γνωστὴ φωνή, ἤλθομεν ἐγκαίρως;

— Ὁ Ρεμῆ! εἶπεν ὁ κόμης.
— Καὶ ἐγώ! ἐκραξε δευτέρα φωνή· φαίνεται, ὅτι ἐνταῦθα δολοφονοῦσιν!

Ὁ Βουσύ ἀνεγνώρισεν ἐπίσης τὴν δευτέραν ταύτην φωνὴν καὶ ἐξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς:

— Ὁ Σαὶν-Λύκ! εἶπεν.

— Ἐγὼ αὐτός.

— Ἀ! &! εἶπεν ὁ Βουσύ, τώρα πιστεύω, φίλτατε κύριε δὲ Μονσορώ, ὅτι θὰ πράξητε καλῶς ν' ἀφήσητε ἡμᾶς νὰ διαβῶμεν, ἀλλως θὰ πατήσωμεν ἐπὶ τῶν πτωμάτων σας.

— Τρεῖς ἄνδρες ἐδῶ! ἐκραύγασεν ὁ Μονσορώ.

Παραχρῆμα δὲ τρεῖς ἕτεροι ἄνδρες διεσκέλισαν τὰς κιγκλίδας τοῦ ἐξώστου.

— Ἀλλ' εἶναι ὀλόκληρος στρατιά! εἶπεν ὁ Σαὶν-Λύκ.

— Θεέ μου καὶ Κύριε, προστάτευσον αὐτόν, ἔλεγεν ἡ Ἀρτεμὶς, προσευχομένη.

— Αἰσχυρά! ἀνεκραύγασεν ὁ Μονσορώ καὶ ὤρμησε κατ' αὐτῆς.

Ὁ Βουσύ εἶδε τὸ κίνημά του, ταχὺς δ' ὡς τίγρις, ὑπερεπήδησε τὸ ὀχύρωμα καὶ διὰ τοῦ ξίφους τοῦ ἤγγισεν τὸν Μονσορώ· πλὴν ἡ μεταξὺ αὐτῶν ἀπόστασις ἦτο μεγάλη, ὥστε ὁ Βουσύ προὔξενησεν αὐτῷ ἀπλὴν ἀμυνήν.

Πέντε ἢ ἕξ ἄνδρες ὤρμησαν ταῦτο χρό-
νος κατὰ τοῦ Βουσύ.

Εἰς τούτων ἔπεσεν ὑπὸ τὸ ξίφος τοῦ Σαὶν-Λύκ.

— Ἐμπρός! ἐκραξεν ὁ Ρεμῆ.

— Ὅχι ἐμπρός, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας, Ρεμῆ, λάβε καὶ ἀποκόμισον τὴν Ἀρτέμιδα.

Ὁ Μονσορώ ἐβρυχήθη καὶ ἤρπασε πιστόλιον ἀπὸ τῶν χειρῶν τινὸς τῶν νεωστὶ προσδραμόντων.

Ὁ Ρεμῆ ἐδίσταζεν.

— Ἀλλ' ὤμεις; εἶπε.

— Λάβε τὴν! λάβε τὴν! ἐφώνησεν ὁ Βουσύ. Σοὶ τὴν ἐμπιστεύομαι.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ὑπετραύλισεν ἡ Ἀρτεμὶς, βοήθησεν αὐτόν.

— Ἐλθετε, κυρία, εἶπεν ὁ Ρεμῆ.

— Ποτέ ὄχι, δὲν θὰ τον ἐγκαταλείψω.

Ὁ Ρεμῆ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Βουσύ! ἐφώνησεν ἡ Ἀρτεμὶς, Βουσύ, βοήθειαν.

Ἡ δυστυχὴς ἦτο ἐκτὸς ἑαυτῆς καὶ δὲν διέκρινε μεταξὺ φίλων καὶ ἐχθρῶν.

— Ὑπαγε, ὕπαγε, εἶπεν ὁ Βουσύ, θὰ ἔλθω μαζί σου.

— Ναί, ἐκραύγασεν ὁ Μονσορώ, θὰ ὑπάγεις μαζί της, τὸ ἐλπίζω.

Ὁ Βουσύ εἶδε τὸν Ρεμῆ κλονούμενον, εἶτα δὲ πίπτοντα καὶ συμπαρασύροντα τὴν Ἀρτέμιδα ἐν τῇ πτώσει του.

Ὁ Βουσύ ἔρρηξε κραυγὴν καὶ ἐστράφη.

— Δὲν εἶναι τίποτε, κύριέ μου, εἶπεν ὁ Ρεμῆ· ἡ σφαῖρα ἐπληξεν ἐμέ, ἀλλ' αὐτὴ ἐσώθη.

Τρεῖς ἄνδρες ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ Βουσύ καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἐστράφη, ἀλλ' ὁ Σαὶν-Λύκ ὤρμησε μεταξὺ τοῦ Βουσύ καὶ τῶν τριῶν ἀνδρῶν, ἐκ τῶν ὁποίων εἰς ἔπεσεν ὑπὸ τὸ ξίφος του καὶ δύο ἕτεροι ὑπεχώρησαν.

— Σαὶν-Λύκ, εἶπεν ὁ Βουσύ, Σαὶν-Λύκ, σ' ἐξορκίζω ἐν ὀνόματι ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν ἀγαπᾷς, νὰ σώσῃς τὴν Ἀρτέμιδα.

— Ἀλλὰ σύ;

— Ἐγὼ εἶμαι ἀνὴρ.

Ὁ Σαὶν-Λύκ ὤρμησε πρὸς τὴν ἡδὴ γονυπετὴ Ἀρτέμιδα, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐγένετο μετ' αὐτῆς ἀφαντος διὰ τῆς θύρας.

— Τρέξατε ἐδῶ, ἐκραύγασεν ὁ Μονσορώ, τρέξατε ὅσοι εἰσθε εἰς τὴν κλίμακα.

— Ἀ! κακοῦργε! ἐκραύγασεν ὁ Βουσύ.
Ἀ! ἀνάνδρε!

Ὁ Μονσορώ ἀπεσύρθη ὀπισθεν τῶν ἀνδρῶν του.

Ὁ Βουσύ, διὰ δύο ξιφισμῶν, ἔσχισε μίαν κεφαλὴν καὶ διετρύπησεν ἑνὶ στήθος.

— Καθαρίζεται ὁ τόπος, εἶπε καὶ ἐπέστρεψεν ὀπισθεν τοῦ ὀχυρώματός του.

— Φύγετε, κύριέ μου, φύγετε! ἐψιθύρισεν ὁ Ρεμῆ.

— Ἐγὼ νὰ φύγω... ἐνώπιον δολοφόνων;

Εἶτα δὲ κλίνας πρὸς τὸν ἱατρόν:

— Πρέπει νὰ σωθῇ ἡ Ἀρτεμὶς, τῷ εἶπεν· ἀλλὰ σὺ τί ἔχεις;

— Φυλάχθητε, εἶπεν ὁ Ρεμῆ, φυλάχθητε!

Πραγματικῶς, τέσσαρες ἄνδρες εἶχον εἰσορμήσει διὰ τῆς θύρας.

Ὁ Βουσύ εἶχε τεθῇ μεταξὺ δύο στρατιῶν.

Πλὴν μία μόνη σκέψις κατεῖχεν αὐτόν.

— Καὶ ἡ Ἀρτεμὶς! ἐκραξεν, ἡ Ἀρτεμὶς!

Χωρὶς ὅμως ν' ἀπολέσῃ χρόνον, ὤρμησε κατὰ τῶν τεσσάρων ἀνδρῶν, ἐκ τῶν ὁποίων, προσβληθέντων αἰφνιδίως, δύο ἔπεσον, εἰς νεκρὸς καὶ ἕτερος τετραυματισμένος.

Ἀλλ' ὁ Μονσορώ προὔχωρει, ἐπομένως ὁ Βουσύ ὑπεχώρησε καὶ εὗρεθῃ ἐντὸς τοῦ ὀχυρώματός του.

— Σύρατε τοὺς μοχλοὺς, ἐφώνησεν ὁ Μονσορώ, τὸν κρατοῦμεν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ Ρεμῆ, καταβαλὼν ἐσχάτην προσπάθειαν, ἐσύρθη μέχρι τοῦ Βουσύ καὶ προσέθετο τὸ σῶμά του εἰς τὸν ὄγκον τοῦ ὀχυρώματος.

Βραχεῖα διακοπὴ ἐπηκολούθησεν.

Ὁ Βουσύ μὲ τὰς κνήμας κεκλιμένας, μὲ τὸ σῶμα ἐστηριγμένον ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ μὲ τὴν λεπίδα τοῦ ξίφους του εἰς φύλαξιν, ἔφερε ταχέως περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα.

Ἐπτά ἄνδρες ἔκειντο ἐκτάδην καὶ ἐν-
νέα ἔμενον ὄρθιοι. Ὁ Βουσύ ἠρίθησεν αὐτοὺς διὰ τοῦ βλεμματος.

Βλέπων ὅμως ἐπτά ξίφη ἀπαστράπτοντα, ἀκούων τὸν Μονσορώ ἐνθαρρύνοντα τοὺς ἄνδρας του καὶ αἰσθανόμενος τοὺς πόδας του κολυμβῶντας εἰς τὸ αἷμα, ὁ ἀνδρεῖος, ὅστις οὐδέποτε εἶχε γνωρίσει τὸν φόβον, ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τὴν εἰκόνα τοῦ θανάτου ἐγειρομένην ἐκ τοῦ βᾶθους τοῦ δωματίου καὶ καλοῦσαν αὐτόν, διὰ τοῦ θλιβεροῦ μειδιάματός της.

— Ἐκ τῶν ἐννέα, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἔ-
στω, θὰ φονεύσω εἰσέτι πέντε, ἀλλ' οἱ λοιποὶ τέσσαρες θὰ με φονεύσωσι. Μοὶ ὑπολείπονται ἔτι δυνάμεις δι' ἀγῶνα δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας· ἐμπρός! ἐντὸς τῶν δέκα τούτων λεπτῶν, ἄς πράξωμεν ὅτι οὐδεὶς ἕτερος ἀνὴρ ἐπραξε ποτέ.

Ἀποσπᾶσας δὲ τὸν μανδύαν του, περιετύλιξε τὸν ἀριστερόν βραχίονά του ἐν εἰ-
δαί ἀσπίδος καὶ ἐπήδησεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, ὡς ἐὰν θεώρῃ ἀνάξιον τῆς φή-
μης του νὰ μάχῃται ὀπισθεν ὀχυρώματος.

Ἐκεῖ εἶδε χάος, ἐν τῷ ὁποίῳ τὸ ξίφος τοῦ ἐβυθίσθη ὡς ἔχιδνα ἐν τῇ φωλεᾷ της, τρεῖς διέκρινε φῶς καὶ ὤθησε πρὸς αὐτὸ τὸ ξίφος του, τρεῖς ἤκουσε σχιζομένους δερματίνους ἐπενδύτας ἢ τελαμῶνας ξιφῶν